

Ascídies de l'Estret.

En aigües de l'Estret, allí on l'Atlàntic i el Mediterrani ballen al so de les mareas, les ascídies saben aprofitar-se d'aquests rics corrents.

Aquests animals pertanyen al grup dels *urocordats*, i es localitzen molt pròxims als vertebrats, i per tant als nostres avantpassats en l'escala evolutiva.

Els caràcters que les definixen com a "cordats", absents en els individus adults, es veuen amb claredat en les larves, que passen un breu període de vida lliure. Després es fixen sobre una superfície rocosa, on desenrotllaran la fase adulta.

Totes les espècies són sèssils i filtrants. Algunes formen colònies, cobertes per un tegument i compostes per diversos individus, denominats zooides.

El desenrotllament de les colònies és estacional i respon a la variació de les condicions ambientals.

Dins de l'enorme diversitat de formes i colors que posseïxen estos animals, els individus més longeus solen pertànyer a espècies que no formen colònies.

L'ascidia roja del mediterrani, *Halocynthia papillosa*, és un exemple tipus d'ascidia solitària, que mai forma colònies. De cos en forma de sac, cridaner color roig-ataronjat i aspecte rugós, els seus sífons, amb quatre lòbuls que els tanquen, són molt conspicus i tenen els bords recoberts de sedes.

A pesar que algunes són inconfusibles, les ascídies suposen un gran repte per als científics i investigadors, ja que moltes no s'identifiquen a simple vista, sinó que és necessari usar el microscopi per a determinar-les.

El cos d'estos animals presenta dos sífons, que comuniquen amb el medi extern: el sífó oral, pel qual entra l'aigua, i el sífó atrial, pel que l'expulsen.

La majoria de les ascídies són hermafrodites, i la fecundació sempre és croada. L'esperma és abocat a l'exterior pel sífó atrial i fecunda l'òvul en l'aigua o en l'interior del cos d'una altra ascidia. Fruit d'açò es desenrotllarà una larva de vida lliure, que nadarà cap a la superfície i, en menys de 36 hores, tornarà al fons a buscar un bon lloc per a fixar-se. Serà llavors quan patirà una metamorfosi que la convertirà en una xicoteta ascidia.

També poden reproduir-se asexualment, per un procés denominat gemmació, on un fragment de l'individu es desprén i dona lloc a un nou individu. La gemmació és molt típica de les ascídies colonials, com les clavellines, estranyes i belles criatures de túnica transparent i brillants línies longitudinals.

Les clavellines filtren l'aigua que entra pel sífó oral cap a la faringe; ací els clavells branquials, retenen els organismes del plàncton però permeten el pas de l'aigua a l'atri, des d'on s'expulsa a l'exterior a través del sífó atrial.

Després de la faringe, l'aliment passa al tub digestiu que posseïx una característica forma de U. L'èsòfag forma la branca ascendent, l'estómac la corba i l'intestí la branca ascendent, que desemboca en l'albelló.

Encara que es poden trobar clavellines solitàries, solen estar connectades unes amb altres per mitjà d'uns estolons gelatinosos, de manera que formen xanglots d'individus de diverses grandàries.

Solen localitzar-se en llocs resguardats dels forts corrents però depenen d'elles per a sobreviure, ja que seran les que els acosten l'aliment quan siguen sèssils. Per això, quan la larva tria un lloc aleatori per a fixar-se i convertir-se en ascidia adulta, la sort determinarà el futur i la supervivència de l'individu.

Les ascídies són belles peces del bentos marí, que mostren en el seu desenrotllament alguns dels processos més determinants i sorprenents de l'evolució.